

JUHÁSZ FERENC

Világító térszigetek, meteorzápor

1.

*A halál
ledarál.*

2.

*Csak ez meg az.
Tél meg tavasz
és nyár meg ősz.
Halál a csósz.
Puskája durran,
Kürtje rezet rikkant:
ácsorgó rikkancs.
Mert élsz a földbe nősz,
mint fordított kalász,
ha futsz, ha fekszel, ha állsz
a csillag-nász hólyagban.
Hull aki jó,
mint az őszi kopasz dió.
Aki ravasz
a bűnre szavaz.*

3.

*Tudod-e mi a hűség?
Bonyolúlt egyszerűség.*

4.

*Miért ne lennék bonyolúlt?
Hát olyan egyszerű a múlt,
az ember,
a történelem,*

*a rejtély-világegyetem,
a látomás, a szerelem,
a természet-tegnap s jelen?*

5.

*A bogár parázsló szeme
fénykút, üvegalászból kéve.
De hát ez nem az ő érdeme.
Ez csak a látás vulkán-reménye:
tűzmorzsa láva-púp a kinti veszélyre,
kocsonyavödör rózsaláng a benti éjre.*

6.

*Lobog a jegenye,
állva ring, tengerzölden.
Eső hull. Fekete
halottak a földben*

*Zöld rongyszív-toronylándzsa,
zöld kúphegyű henger,
zöld szirtlengés góg-toll-hosszú mázsa,
függőleges tenger.*

*Zöld sóhaj a magányra,
düh-reszketés a kékben.
Ne bízd az elmúlásra
magad emberiségem.*

*Vigyázz a vad reményre
ha hó hull, ha eső ver,
akár a szívverésre.
Fájj: azért vagy ember!*

7.

*A legszebb a mikor
a kisgyerek először lábra áll.
Inog, leng, mint az új fűszál,
a levegőbe kapaszkodik,
Isten felé ágaskodik,*

kék szeme pupilláiban
idő-virágpor a fénypor,
aztán kis seggére rózsaként letottyán,
mint zöld rózsabogár a tulipán-titokban.
Aztán imbolyogva újra föláll.
Szája selyemívén csillog a nyál.
Ki most a vesztes? A halál.

8.

Este van, este van.
Anna lányom messze van.
Sétál a havas Mátrában,
akár a fény a kristályban.
Szívem összeesve van.

9.

„Ej, mi a kő”
írta Petőfi.
Odakint hó, idebent hó.
Szívében pika-várás,
halálbő bika-párzás.
Az álmot szíven kell döfni,
nem fölébredés-lázzal.
De lóhátról pikával!

10.

Jön, megy a madár,
a bokorban hulldogál,
mint a barna falevél,
mit dobál a sárga szél.

11.

Ami jövődönk volt nemrég
az most már szétrombolt emlék.
Fölrobbantott Éden
a Mindenség tenyerében.

12.

*A teremtés vagyok, az élet.
A megbocsájtás és ítélet.*

13.

*A körte lóg a fán
zölden és keményen:
zöld könnycsepp a kék szemében.
Körötte lepke-puhán
a púderpikkely-érem,
a mennyezüst szemérem.
És leng a súlycsöpp kövéren,
dagad a fekete ágon
vadrózsa-piros száron
a kék ködvászón-feszélyben,
mint az üresség tenyerében,
itt-ott vér-ragyás, májfoltos, barna,
darázs-szájtól kimarva,
vérpetty-karimás bőre,
mint egy kráterszáj temetője,
mint az asszonycomb szőre
bokoralján a klitorisz tőre,
darázs-szúrás a könny-testen,
mint csillag-szita a nyár-esten:
a Kozmosz-hal szülés-petéje,
mint az Isten ikra-ürítése,
piros szív a pörsenés-kráter,
a bőrben a fullánk-métely,
az elő-halál, a rothadás-parázs,
az odabent jéggel-érő kezdet-rothadás,
a halottak élő könnye várakozás.
Már érni készül, hullani,
de nem tudja bevallani,
mert szája nincs, mert torka nincs,
gégéje sincs, hangszála sincs,
emléke sincs, tudata sincs,
halállal-telt a béna kincs,
a néma könnycsepp-súlyvarázs,
a növényi megtorpanás,*

éhség-oszlató hús-kalács.
Éjében kásás halmai:
halmaz-lét döglést hallani,
növés-súlyát nem ismeri,
feszülés-csöppjét még zöldeli,
s ami nekem a sárga csend:
az atomdörgést odabent,
amit neki a hús jelent,
a húsban tigris-ásítást,
bőrfelszínén a láng-vitát,
az atomzüllést vak húsában,
a világcsöndet zárt táskában,
a húsban madársikítást,
ólmköd elefánt-torpanást,
ős-sárkánymadár szárnyait,
ős-óceán fölött kinyílt
roppant tejút bőr-szárnyakat,
gyémánttoll-gyíkmadarakat,
a húsban delfinesipogást,
száztonnás kő-kan kortyolást,
milliárd ősmadár-tojást,
vereség-szülte kifogást:
a Dinoszaurusz könnyeit
amikor guggolva ürít.
Függ az önmaga-rothadó
zöld könnyecsepp, festett hintaló,
függ, mint a világegyetem,
lebeg, mint dugó csönd-vízen,
hisz mégis ő az értelem,
függ mint a Lét a Semmiben
a végtelen világ-való.
Bár négy szénatom egy nano.
És én nézem őt, lelkes könnyű szó,
pupilláim zengve üti a nyár
csillagforró arany-kalapáccsal,
szemen-ver fénykalász-suhogással,
akár vakot üt pillaszőr-ráccsal.
Angyalként neki hódolok:
mint aki űrben tántorog.

14.

*Hol vagy légyszemkút-szivárvány:
fénytörés szalaghíd a pontszempala
kúrt-kocsonyában, a látókéve
kalász-paraszában?*

*Hol vagy iszonyú márvány,
a Mindenség fény-szárnyóhája,
hol vagy megmaradás szívemig érve,
mint a gyász a tavasz darázsában?*

*Föltámadásod, győzelmed hiába várom
gyönyörű álom.*

15.

*Testemben sav-kard féme van:
torkomig ég gyomorsavam,
a gyomromtól a gégémig
izzó gyémántszőg forr, fénylik,
mint üveg-lopótök csövében,
hólyagában s a kéményben
ecet, s kén füstje gomolyog,
áramlik, zuhan, imbolyog,
süllyed, fölő, mint a higany
a lázmérő csövecske-ágában.
Mint gyertyalángba szúrt ujjhegy
fáj a bőrléc-gyűszű láng-begy.
És jövőnek hiszem magam,
hisz csak az él akinek gondja van,
szívének tölgysfa-lombja van.
Hazug az, aki gondtalan.
Bennem láng-kút gyomorsavam.
Boldog az aki boldogtalan.*

16.

*A költészet őskövület!
Körötte vásár-csődület!
Ujjal döfik, szemmel bökkik,
taknyos szájából nyállal köpik,*

szem-örvényekben éj-őrület,
gúny-láng, szorgalmas vas-gyűlölet.
Vajon ez mi lehet,
ez a titok-kő,
lepke-gyász szálkás kő-esernyő,
kőszita-pálmalevél,
kőráccsa húlt tátott szenvedély,
kőfésű-uszonnal,
kőszöprű-farokkal,
kőgyűrűs kőpogácsa-szemmel,
valaha lebegés-szerelemmel
úszóhólyag fönnmaradás-tojással
elrothadt őshal.
Mégkövesedett őstenger-hajnal.

*Pedig Istennek volt fia
ez a fosszilia!*

17.

*Ez az úr-nagy éj-madár
alva táncol, alva jár.
Nyitott szemmel hogyha száll
szeme fénylisztet kaszál.
Önmagában úgy kering,
mint egy fölfújt aranying,
önmagával önmagát
köti, mint hínárnyaláb,
benne a képzelt csönd reszket:
vákuum-hártyák, égitestek.
Mint hernyók a faágon,
galaxisok csönd-nyálon,
önmagukból szótt árnyon,
önmagukból szült nyáron:
hullám-araszolva másznak
a sárga hurkacsó-vásznak,
bársony-övek, selyem-hordók,
összenőtt láncaként görgők,
vastagbél-takonykoporsók,
bőrbakelit gyerekcsörgők,*

szemölcs-taréj nő a hátból,
szőrkéve gyöngy-pattanásból,
a hát-hurka gyöngysorából,
csillag-korong tapasz-vánkos
a talp-kaktusz, haj-szilánkos,
bőrkoszorúk a lábszárak,
mikroszűz elefántlábak,
mindegyik törpe mágnes-talp
bársonynárcisz zsír-koronglap,
a szemeken nagy kék tavak,
a fejeken májfolt-kalap,
barna festék arcvas-sisak,
s kiáll azokból piros szaru,
tarkó-koponya periszkóp,
vörös árbóc, kékpupú pók.
Ó, ti izzó galaxisok,
úr-ágon mászó tűz-vakok!
Csönd-ágon mászó nyál-testek,
fény-térsziget lét-keresztek
hova mentek, mit kerestek,
ha lettetek, hova lesztek.
Minden lét halál-szabály
benned éj-ős úrmadár,
hogyha győzelem, ha kár:
sötét fényporláz-aszály.

18.

Nem félek.
Hisz élek!
Csak a halott fél. Csak a halottak félnek.

19.

Koncertók, áriák, hegedűversenyek, fugák, gyász-zenék, oratóriumok,
[rekviemek, rézfúvós sikoly-viharok
ereimben, hajszálereim felhőkarcoló hálósipke-gomolyában, szórhorgolás
[millimikron-ágak
bozótjaimban, a vénás csapok, fordított beszívott billentyűk, ajtó-pikkelyek
[mondják sípolva: mi vagyok.

*Fölhangosított vizsgálógép csúszkál lábfejemen, lábszáramon, karjaim
[világúrré válnak,
s színes televíziós képernyőn nézem a szín-cikkanás-habzás vihart. Tombolnak,
[villámlanak bennem a Kozmosz-zenekarok.*

20.

*Legyek jó, legyek szép!
Ne te mondd meg hogy miért.
Azt se mondd meg hogy kiért.
Majd megtudja hogy miképp:
ki az életből kiért.*

21.

*Ha behunyod szemedet,
hogy meg ne láss engemet:
ránövesztem szívemet,
mint egy púpot hátadra,
ránövesztem szemgolyóm
s az kristálykúp vak folyón,
s jársz világsúlyt hordozva,
szemgolyó-úrt hurcolva,
Kozmoszal bezsúfolva,
tántorogva, csaholva,
elevenen meghalva,
hát-látással halottan,
mint a tűz a halottban.
A Kozmosz-súly gömbhalom
tenger-görbe hátadon,
jársz jajgatva, sikoltva,
tajték-szájjal ugatva,
mint kutya-éj, akinek
hátán rács-púp ketrecek,
vasból, drótból süvegek,
bennük patkány, sas, egér,
varangy, kobra, denevér.
Most már hiába is jössz,
most már hiába köszönsz:*

*szív-gyászomba belenősz,
mint a nyár-sírba az ősz.
Síromba, ami arany,
s csak súlya van és fénye van.*

22.

*Most már lehet
enni annak aki ehett,
most már szabad
inni annak aki ihat.
Ez nem végrendelet.
Ez csak vágy-üzenet.
Vágyból-szült jövő-akarat.
Vágy-nemzette szeretet.
Jövendölés-adósság.
Talán nem is valóság!*

23.

*Szélkakasok mondjátok meg már most:
ki volt Ady Endre, mi volt Arany János:
lángelme-népies, vagy zseni-urbánus?*

24.

*Termésem ne vedd el
leköpött neveddel.
Hitemet ne vedd el
megkínzott testeddel,
megszakadt szíveddel,
kiomló véreddel,
vérmocskos ügyeddel.
Kín-húsodból csorgó vér,
mint a lila fagyökér,
gyökérháló-öltözet,
lényedből szótt ütközet
vagy te áldott szeretet,
vérgyökér-kesztyű kezed,
vérgyökér-csizma lábad,
vérgyökér-Földgömb vak fejed.
És nincs rá magyarázat.*

*Így jár, aki Istenért lázad.
Sorsom tűzözön-házad.*

*Ne pusztulás-árnyat,
adj Mindenség-szárnyat.
Tebenned hadd repüljek.
Csóktól ne meneküljek,
mint szél kék szőlőfürtöt
fújjak szép aranykürtöt,
amelynek hangja, mint fénytér
a Kozmosz-éj végéig ér.*

25.

*Öregszik, mint a csillagok.
Szája sarkából nyál csorog.
Melléig ér a nyálszakáll,
mint tehénnek, ki a vályúnál
bögve, szomjasan, selymesen áll,
dupla rózsza-gomba szírom-tál
száját a vályú-vízbe nyomja.
S annak vízbőre összetörik,
szilánk-tükröt főlészíva iszik.
Az elmúlástól retteg szomja.*

26.

*Úgy hull a hím nőre,
mint sírkő a sírkőre,
mint vihar a temetőre,
az egymásra dőlt, kicsordult,
fűrészre kicsorbult
Krisztusos sírkő-erdőre,
a bodzával, ecetfával,
nyírfával, akác-ragállyal
összevert bozontláz-földre.*

*És mennyi látomás van
a nőstény-kinyílásban,
a tajték-lecsorgásban,
a bika-ráhullásban:*

*mikor feje kő-lombja,
mint őrült nő szétdúlt kontya
kazlát a kanra ontja:
őrületből tülekvő
sziklaszőr kaktuszerdő
s ráhull az az asszony-mellre,
mint jégcsap-tűz bozont-kelyhe.*

27.

*Ó, micsoda tülekvés
volt ez a lovas-sereglés,
mint szarvascsorda-üzekvés,
magas lovon, széles lóháton,
mint üvöltözés a lelátón,
lovas pórgettyű-pörgés,
pika-iszonyat sűrgés:
mint fogak szarufésűn:
mint hullámzó lepény-sün.*

*Micsoda csata-tülekvés,
mint szarvascsorda-vándorút:
százezer-fejű agancs-bozót,
millió-szemű szögesdrót
hordája áradó folyam-kút,
pata-dübörgés cselekvés:
lángsövényű lovak hátán
pika-tenger a vas sátán,
ömlik szinte önmagából,
mint pete-tejút a bogár potrohából,
s fut a vékony Petőfi Sándor!
A vas-bálvány bosszú döfve ráforr.*

28.

*Mint szívbe döfött kés
ez az élet-merengés.*

*A rámtorlódó bálvány
mint holdéji árnyék-látvány.*

29.

*Itt állok sűrűjében
árny-átok csipkéjében,
mint részeg ökreendezésben,
mint gyász a reszketésben,
mint csönd a rettegésben,
fekete vitorlája,
úrbe-szótt titok-szárnya
sárkánygyík-testtömeggel,
bűdös éj-hús tetemmel
temet be, harap haraggal,
galaxis-fogsorokkal.*

*És hó van, állok az égi sóban
és penész-hullák a hóban,
s szájukban kék virágszál:
vörösből nő a kék szár.
Kezükben, mint a nádszál
fénybojtos irgalom-tél
s mint katicabogár mászkál
a gyémántpettyes éjfélen.*

30.

*Majd benyel a kígyószáj-tág
pikkelyes föld engem is.
Befogad egy másik ország.
Rothadásom nem hamis.*

*S dereng fölöttem és lobog
a növény-reménység zölden.
Fönt az izzás. Lent atomok
szent züllés-tüze a földben!*